

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa G. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko J. Spółce Jawnej M. z siedzibą w D.
o zaniechanie naruszeń i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) zmienił wyrok Sądu Okręgowego w L. z dnia 12 lutego 2016 r. w ten sposób, że oddalił powództwo o zakazanie pozwanej naruszania praw ochronnych powódki i zasądzenie wskazanych kwot tytułem odszkodowania.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z potrzebą udzielenia odpowiedzi na sformułowane pytania: „czy naruszeniem

znaku towarowego, o jakim mowa w art. 296 p.w.p., jest używanie tego znaku bez zezwolenia uprawnionego przez inny podmiot, aniżeli uprawniony z rejestracji, przy jednoczesnym umieszczeniu na tym towarze oznaczenia tego innego podmiotu, czyli na towarze widnieją jednocześnie dwa oznaczenia różnych podmiotów, przy czym drugie oznaczenie stanowi folia termokurczliwa lub naklejka, a oznaczenia pierwotne (zarejestrowane znaki towarowe) pozostają nadal widoczne; czy umieszczenie folii termokurczliwej lub naklejki z oznaczeniem właściciela towaru na zaworze butli, przy jednoczesnym istnieniu widocznego zarejestrowanego znaku towarowego na butli, powoduje, że ten zarejestrowany znak towarowy nie jest już identyczny lub podobny i nie podlega ochronie; czy pozostaje w zgodzie z polskim systemem prawnym dopuszczenie i przeprowadzenie na rozprawie apelacyjnej dowodu z treści nieprawomocnego wyroku sądu karnego i na tej podstawie dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych, aniżeli sąd pierwszej instancji, w sytuacji gdy wyrok ten następnie, po zaskarżeniu w trybie instancji, zostaje uchylony i potwierdza pierwotnie dokonane ustalenia Sądu I instancji.

Skarżąca wskazała, że na tle analogicznego stanu faktycznego często dochodzi do określenia niewłaściwego przedmiotu ochrony, błędnego poruszania problematyki własności, a także nieuprawnionego zarzucania naruszania zasad konkurencji, co jest niekorzystne dla uprawnionego ze znaku towarowego. Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazują powołane w jej treści zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak też przepisów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową, lecz działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących wątpliwości w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego nie każda skarga kasacyjna może być przyjęta do

rozpoznania. Stwierdzenie, czy te szczególne względy zachodzą w konkretnej sprawie dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powołanie się przez skarżącego na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga przedstawienia konkretnego problemu i wskazania przepisu, na tle którego się on pojawił oraz przedstawienia argumentacji, odrębnej od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a przemawiającej za tym, iż rozstrzygnięcie go stwarza rzeczywiste i poważne trudności. Ponadto wiąże się z obowiązkiem wykazania, że problem jest istotny i poważny, w rozumieniu powołanego przepisu, nierozwiązany w dotychczasowym orzecznictwie sądowym, ma uniwersalny charakter i jego wyjaśnienie służyć będzie rozpoznaniu innych podobnych spraw oraz rozstrzygnięciu sprawy skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Kwestie zawarte we wniosku skarżącej, jako istotne zagadnienie prawne, nie mają takiego charakteru. Skarżąca nie powołała argumentów przemawiających za tezą, że sformułowane przez nią wątpliwości stanowią rzeczywiście występujący, istotny i nierozwiązany dotychczas problem prawny. Przepis art. 296 p.w.p. był już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, jak też przedstawicieli piśmiennictwa prawniczego, które również obejmowały materię korzystania przez różnych przedsiębiorców z butli na gaz wielokrotnego użytku. Nie ma podstaw w świetle powołanej przesłanki i jej uzasadnienia do podejmowania tej problematyki po raz kolejny. Prowadzenie przez sąd postępowania dowodowego w odniesieniu do wyroków sądów karnych, czy materiałów zgromadzonych w aktach spraw karnych, było także przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, które doprowadziły do wypracowania

powszechnie przyjmowanych zasad. Nawet ewentualne odstępstwa od nich nie mogą być traktowane jako nowe i dotychczas nierozwiązane zagadnienie prawne będące przyczyną wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Przesłanka potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów obligowała skarżącą do wskazania przepisu, który wymagałyby wykładni, ponieważ dotychczas do tego nie doszło albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, niepubl.). Ponadto rzeczą skarżącej było wyjaśnienie na czym polegają wątpliwości związane z rozumieniem tego przepisu oraz wykazania, że mają one poważny i rzeczywisty charakter, nie są zaś zwykłymi niejasnościami, które wylaniają się w każdym procesie stosowania prawa. Skarżąca w ramach drugiej z przesłanek powołuje się na te same kwestie co w odniesieniu do pierwszej, a zatem ma do niej zastosowanie zarysowane powyżej zapatrywanie Sądu Najwyższego. Odwołanie się do wymienionych orzeczeń bez analizy i skonkretyzowania rozbieżności zmierza do dokonania wykładni przepisów, które nie zostały wskazane i nieskonkretyzowanych problemów. Wykładnia dokonywana przez Sąd Najwyższy ma charakter abstrakcyjnej i zarazem związanej z konkretną sprawą, musi jednak odnosić się do jednoznacznie określonych niejasności. Na takie ukształtowanie rozbieżności nie wskazuje wniosek skarżącej.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej objęta art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wymaga od skarżącego wykazania, że zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad prawa, widocznym od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy i dłuższych dociekań. Naruszenie prawa powinno mieć charakter szczególny i kwalifikowany (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Analiza uzasadnienia wniosku

o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Wynik badania wniosku i jego argumentacji, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie prowadzi do oceny, iż stanowi ono konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa materialnego i procesowego, które współkształtowały jego treść. W szczególności nie doszło do oparcia orzeczenia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolită i ugruntowaną jego wykładnią, przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwałę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw